

Ești "evreu" sau "egiptean"?

Ești "evreu" sau "egiptean"?

"Prin credință, Moise, [...] a fost ascuns trei luni de părinții lui. [...] Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibe plăcerea trecătoare a păcatului. [...] Prin credință au trecut prin Marea Rosie ca pe pământ uscat, de care egiptenii, încercând s-o treacă, au fost înghițiți." Evrei 11:23-24; 29.

În prima parte vedem pe părinții lui Moise, și lucrul remarcabil la ei este ca au avut credință. Prin credință l-au ascuns pe Moise, o credință în lucrurile pe care nu le vedeau. Priveau la mânia împăratului dar credința îi făcea să vadă în viitor pe fiul lor izbăvit. Ei nu s-au temut de porunca împăratului, știind că au un Dumnezeu atotputernic și iubitor, pe singurul Dumnezeu în care se încredeau.

Dar, iată că-l vedem pe Moise crescut, ajuns mare și având și el credință. Am putea spune: "credința se moștenește", pentru că doar părinții lui au fost credincioși. Dar...nu. Credința nu se moștenește. Îl vedem pe Moise refuzând gloria pământească, cea mai mare pozitie din lume în acea vreme, și acceptând să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, toate acestea prin credință, credința nu moștenită de la părinți. Ulterior îl vedem pe Moise ca eliberator al poporului evreu din robia egipteană.

Dar ce este cu întrebarea: "ești evreu sau egiptean?"

Am văzut acești evrei, părinții lui Moise și pe Moise, că aveau credința personală în Dumnezeu.

Dar egiptenii ...

Poate că faci parte dintr-o familie de credincioși, mergi la adunare/biserică, vorbești cu cei din adunare, ai o bună atitudine morală, imiți comportamentul, atitudinea, gândirea părinților, a celor credincioși, doar... părinții te-au crescut iar cu ceilalți ai crescut în jurul tău... dar... nu ai o credință personală în El... poate ai multe dedesubturi pe care numai tu și El le cunoașteți... dar întreb: unde va duce necredința ta, falsul tău comportament? Este ca un adevăr spus pe jumătate, adică o minciună întreagă. La exterior pari bun, "okay", dar în viața particulară ai multe "mărunțișuri" pe care poate că încă nu le observi sau pe care le consideri ca fiind lucruri mici care nu te afectează, deși poate ai auzit de faptul că "vulpile mici strică viile în floare" și uite așa, tot neglijând acestea, te crezi moral, bun, "okay". Aceste lucruri și falsa aparență, unde duc...? Nu zic unde duc, dar spun că: fericite de cei ce cred în El și se pocăiesc și renunță la ei înșiși.

Încerci să urmezi pe credincioșii adevarați, să ai viața lor, astfel crezând (înșelându-te) că ești credincios și tu, dar garantez că dacă ai crede cu adevărat în El și ai începe să te privești în oglindă (Cuvântul lui Dumnezeu - Biblia), ai vedea cât de fals ești și că drumul tău duce la despărțire eternă de Dumnezeu.

Poate ești o altă persoană, copil, tânăr, vârstnic (anterior am spus de o persoană care face parte dintr-o familie de credincioși), și ai aceeași atitudine ca cel din familia de credincioși, încercând să ai viața morală a celui credincios de lângă tine care îți este prieten, amic, coleg, rudă sau altceva. Aceleași lucruri sunt valabile și pentru tine.

Ca să fi "evreu" trebuie să ai credința personală în El și astfel nu vei fi un "fals", un "egiptean".

Egiptenii au încercat să urmeze pe evrei, dar au pierit. Dacă încerci să ai calea unui credincios fără a avea credință personală în Dumnezeu, vei sfârși ca un egiptean, înghițit de apa mării. Egiptenii au încercat să aibă calea evreilor, dar când ei nu au mai fost în mare, egiptenii au fost nimiciți. Nu te înșela, credința nu se moștenește, nu este căpătată de la cel de lângă tine ci este personală.

Privind la acestea, întreabă-te: sunt "evreu" sau "egiptean"?